

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θεός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
λείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγουστοῦ Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — ΠΩΣ ΤΟ ΕΠΗΡΑ!, διή-
γημα πρωτότυπον.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ προσέχες:

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Ῥωσσικὸν διήγημα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

— ὦ, μάγισσα, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος,
μάθε μου λοιπὸν καὶ ἐμοῦ αὐτὴν τὴν λέ-
ξιν, ἥτις καταπραύνει τὴν ὀργὴν τοῦ Λου-
βοῦ.

— Εἶνε ἡ μόνη κληρονομία, τὴν ὁποίαν
μοῦ ἄφησεν ὁ πατήρ μου, ὅταν ἀπέθανεν.
Ἡ μαγικὴ αὕτη λέξις εἶνε ἐπιτάφιος ἄν-
θος, τὸ ὅποτον ἔδρεψα ἀπὸ τῶν χειλέων
τοῦ θνήσκοντος, ὁμοῦ μὲ τὴν εὐλογίαν
τοῦ καὶ τὴν τελευταίαν του πνοῇ. Ἐὰν
ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸν τοῦ Λουβοῦ ὁ
πατήρ μου, θὰ ἔχανε τὴν ζωὴν του, ὅπως
ἔχασε τὴν ὁρσίν του καὶ διὰ τοῦτο ἐ-
σιώπησε μέχρι τῆς τελευταίας του ἡμέ-
ρας. Τότε ἀπελευθερούμενος ἀπὸ πάντα
φόβον καὶ πρὸς μόνον τὸν Θεὸν ἀποβλέ-
πων, μοὶ διηγήθη διὰ τὸ βίος του ὅλος
ὁ κύριος Λουβὸς σὲ ἀπειλήσῃ, προσέθη-
κεν ὁ πατήρ μου, ἀφοῦ πλέον οὐδὲν σὲ ἀ-
ναχαγιάζει καὶ διὰ κανένα πλέον δὲν φο-
βεῖσαι, ὑπερσπίσου δι' αὐτοῦ τοῦ μυσ-
τικου». Ὁ πατήρ μου εἶχε δίκαιον· τὸ
μυστικὸν εἶνε δραστικὸν καὶ ὁ Λουβὸς
φοβεῖται.

Ὁ Βελαίρ καὶ ἡ Βιολέττα ἤρχισαν νὰ
γελοῦσι θριαμβευτικῶς.

— Ταλαίπωροι νέοι! ἀνέκραξεν ὁ Γε-
ράρδος· φύγετε! φύγετε, ἀφοῦ ἐκάματε
τὸν Λουβὸν νὰ τρέμῃ. ὦ! φορικτὰς ιδέας
μοῦ ἐμπνέει ἡ σιωπὴ του. Ἡ μετριοπά-
θειά του κυφορεῖ θύελλαν. Φύγετε!

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Βελαίρ συγ-
κεκινημένος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· ἡ φαιδρό-
της σας μὲ κάμνει νὰ φορικτῶ μέχρι μυε-
λῶ ὁστέων.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ἡ Βιολέττα

ὅπως οὖν δειλιάσασα, ἂν τὸ μαγικὸν μέ-
σον ἐπέτυχε μίαν φορὰν θὰ ἐπιτύχῃ καὶ
δευτέραν.

— Διότι εὐρίσκεσθε ἐπὶ παρουσίᾳ πολ-
λῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἠδύναντο νὰ τὸ
ἀκούσωσιν... Ἀλλ' ὅταν εὐρεθῆτε μό-
νοι εἰς αὐτὸ τὸ στρατόπεδον, ὅπου ὁ
Λουβὸς εἶνε ὁ ἀπόλυτος κύριος!... ὦ
Βελαίρ, φίλε μου! ὦ Βιολέττα, ἀγαπη-
τῇ μου ἀδελφῇ!... Ἰππεύσατε γρήγορα
καὶ φύγετε! φύγετε!...

Ἡ σκοτοδίνη τοῦ τρόμου κατέλαβε
πρὸς στιγμὴν τοὺς δύο νέους, οἵτινες ἔ-
δραμον πρὸς τοὺς ἵππους τῶν λησμονή-
σαντες τὰ ποτήριά των, τὰ ἄσματα καὶ
τὴν εὐτυχίαν των.

— Ὁχι ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον! ἐφώ-
νησεν ὁ Βελαίρ πρὸς τὴν σύντροφόν του.

— Ἀπεναντίας! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος,
ἀπὸ τὸν κύριον δρόμον, ὅπου εἶνε κόσμος,
πάντοτε ἐπὶ παρουσίᾳ ἄλλων ἀνθρώπων,
ὥστε νὰ δύνασθε ν' ἀκουσθῆτε. Μὴ λησμο-
νήσετε ὅτι τὸ μυστικὸν εἶνε ἡ μόνη σας
σωτηρία Προφυλαχθῆτε ὀπισθεν αὐτοῦ,
ἐνὸς δὲ ὁ Λουβὸς φοβεῖται ὅτι ἐνδέχεται
κἀποιοις ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους σας, εἴσθε
ἐν ἀσφαλείᾳ.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλή-
λους μετὰ στεναγμῶν.

— Ἐτελείωσεν! εἶπεν ἡ Βιολέττα· ὅλη
μου ἡ χαρὰ ἐφυγεν· ἔχω τώρα ὁμίχλην
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἓνα κομμάτι
πάγον ἀντὶ καρδιάς.

— Χαίρετε, χαίρετε! σὰς καλοτυχίζω,
εἶπεν ὁ Γεράρδος· φέρετε πάντοτε μαζί
σας τὸν πλοῦτον εὐτυχοῦς ἔρωτος.

— Εἰς Λονδίνον λοιπόν, αἰ; εἶπε κρυ-
φίως εἰς τὸ οὖς του ὁ Βελαίρ· ἄφησε τὰ
μεγαλεῖα· ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ θὰ βασι-
λεύῃ πάντοτε μεταξύ μας. Σὲ περιμένομεν
ἐκεῖ μετὰ τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ μετὰ τὸν Ἰα-
σπίνον.

— Καλὰ, καλὰ, ναί! ἀνέκραξεν ὁ Γε-
ράρδος· ἀλλὰ χαίρετε τώρα, χαίρετε!

Αἱ χεῖρές των συνηνώθησαν τελευταῖον
καὶ ἔσφιγγαν ἀλλήλας μετὰ συγκινήσεως.
Ὁ Βελαίρ ἔνευσεν εἰς τὴν Βιολέτταν· οἱ
ἵπποι ἐκίρτησαν. Αἱ δύο ἀηδόνες ἀπέ-
πησαν.

Ὁ Γεράρδος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φυλα-
κὴν του.

ΜΕ'

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγνώσθη ὅτι ἡ ἔφ-
οδος κατὰ τοῦ ὀχυρώματος εἶχεν ἐπιτύχει
καὶ ὅτι πᾶν ὅ, τι προέβλεπεν ὁ Βωμπὰν
ἐπραγματοποιήθη.

Μέγα μέρος τῶν ἐχθρικῶν ἐργασιῶν κα-
τεστράφη. Δύο προμαχώνες μόνον ἀνθί-
σταντο ἀκόμη, ἡ δὲ ἄλωσις τοῦ Μόνος ἐ-
θεωρεῖτο πλέον ἀπλοῦν ζήτημα χρόνου,
ἂν δὲν κατῴρθου νὰ λάβῃ ἐπικουρίαν τινα
ἡ πολιορκουμένη πόλις.

Οἱ ἐπίλεκτοι ἐπανώρθωσαν ἀνδρείως
τὴν ἐαυτῶν ἥτταν τῆς προτερίας. Οἱ ἀ-
ποσταλέντες πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν σω-
ματοφύλακες, ἐφορμήσαντες προῶως καὶ
ἀνευ διαταγῆς, εὐρέθησαν μεταξύ δύο
πυρῶν καὶ ἐδεκατίσθησαν. Ἀλλὰ μὲ ὅλας
τὰς ζημίας ταύτας, ἡ νίκη ἦτο πλήρης.
Διὸ ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ ἐπεκρά-
τει ἀγαλλίασις καὶ ἀντήχουν ἄσματα θρι-
άμβου, ἅτινα ἔφθανον πικρὰ ὡς ὕβρεις
μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ Γεράρδου.

Ὁ Ρυβαντέλ δυσηρεστημένος, διότι οἱ
ἱππεῖς του δὲν ἔλαβον κανὲν μέρος, ἐκλεί-
σθη εἰς τὴν σκηνὴν του, μετὰ βραχεῖαν
ἐπίσκεψιν πρὸς τὸν ὑπολοχαγόν. Ἐσυλλο-
γίζετο ὅτι θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐκδη-
λώσῃ ὑπερβολικὴν στοργὴν πρὸς ἄνδρα ἐν
τόσῃ δυσμενεῖ διατελοῦντα ὡς ὁ Γεράρ-
δος ἕνεκα τῆς μετὰ τοῦ Λουβοῦ ἔχθρας
αὐτοῦ.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ρυβαντέλ ἦτο ἄν-
δρεῖος καὶ ἐντιμος, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.
Ἀλλὰ διὰ τὴν τάχα νὰ παροργίσῃ ἐχθρὸν
ἰσχυρὸν οἷος ἦτο ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατι-
ωτικῶν; Δὲν ἠδύνατο νὰ οἰκτείρῃ ἓνα ἀ-
ξιοματικὸν καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς αὐτὸν
ὑπόληψιν, χωρὶς νὰ γίνῃ ὁ προστάτης τοῦ
μίσους αὐτοῦ καὶ νὰ διακινδυνεύῃ ἕνεκα
τῆς φιλίας ταύτης τὸ μέλλον του, ἐξαρ-
τώμενον ἐκ τῶν ιδιοτροπιῶν τοῦ πανι-
σχύρου.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ρυβαντέλ ἐσταμά-